

Обиденъ.

А. Хиряковъ.

або, дѣ ми е чантата? Не си ли виждала чантата ми?

— А отъ дѣ я знамъ? Кждѣто си я оставилъ, тамъ търси.

— Не помня дѣ съмъ я оставила.

Момиченцето Женя Михайлова, ученица отъ третия класъ, безпомощно гледаше наоколо, като не знаеше, кждѣ да дири изгубената нѣкждѣ чанта.

— А ти дѣ я остави, като се върна отъ прогимназията, спомни си — питаше баба ѝ.

— Ами на стълбата стрѣщнахъ Барона, и той ми я донесе въ антрето. Азъ помня добръ. Помня, че я взехъ... А послѣ...

— Е, попитай тогава Барона. Баро, дири чантата! Чантата дири: Въ прогимназията трѣбва да се отива. Чантата, Баро, тръгвай... чантата!

Баронътъ бѣше голѣмо черно куче отъ породата на договетъ. На гърдитъ си имаше голѣмо бѣло пятно, сжщо елече, крайчетата на стлпкитъ му бѣха сжщо бѣли, бѣлъ бѣше и края на опашката му.

Баронътъ лежеше въ жгъла на трапезарията, на своето обично мѣсто, и, при първия викъ на неговото име, дигна глава. Когато му казаха, че трѣбва да се дири чантата, той възви глава на страна и събра кожата на челото си тъй, че се об-